

Лъджене. Тук ни намери бацько Йонко и веднага ни настани в къщата на Костадин Рачев /сега е хотел...../.

Изкарахме някак две-три недели. Слава богу никой от нашата фамилия не се разболя. Опастността беше минала. Когато се връщаме към родните къщи, житото в полето беше прегоряло, но царевичката и фасула си седяха та пак има какво да сложим в хамбарите.

Къщите си намерихме така както когато войска е минало. От прасетата и кокошките и помен нямаше, но на повече хора покъщината си беше на място. Мама си беше жалостива, когато плиближихме към нашата къща видяхме един гръцки войник. Нареди да го прибереме и законатаме, а тя заплака като за свое:

- Сине, сине, коя ли те майка чека! Как ще й изгори душата като узнае, че не си вече жив! Да упростее и тая война.

Разчистихме къщите, дворовете, погребяха убитите и живота пак си се нареди. След няколко месеца се омъжи кака Магда в Разлог, а на 12 юли 1914 година мама и мен омъжи за Лазар Марков Радулов.

Февруари 1965 г.

София

Записала

Бойка Валцарова

